

Το Πανελλαδικό Σώμα του NAP κατέληξε στην βασική εκτίμηση ότι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι κυβέρνηση «αστικής διαχείρισης», που εκφράζει βασικά «τη συνέχεια εντός του δυτικού πλαισίου (ΕΕ, ΝΑΤΟ), «κινείται εντός του ευρύτερου προγράμματος καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης για την υπέρβαση της τρέχουσας καπιταλιστικής κρίσης, που είναι **η ουσία της αστικής στρατηγικής σήμερα**» και σε τελική ανάλυση της «συνέχεια της μνημονιακής πολιτικής, όπως κι αν ονομαστεί.»

Εκτίμησε επίσης ότι «η πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ **δεν ταυτίζεται** με αυτή των **ΝΔ - ΠΑΣΟΚ**, καθώς επιδιώκει αλλαγή του μείγματος (ποσοτική χαλάρωση για καπιταλιστική ανάπτυξη), ανακοπή ορισμένων αντιλαϊκών μέτρων. Επαγγέλλεται μέτρα άμβλυνσης των ακραίων πλευρών της εξαθλίωσης. Εξαγγέλλει την αναίρεση ορισμένων ιδιαίτερα αντιδραστικών επιλογών, αλλά με κουτσουρεμένο χαρακτήρα (π.χ. κλείσιμο ΕΡΤ, κατάργηση Συλλογικών συμβάσεων) και ορισμένων επιμέρους μέτρων εκδημοκρατισμού.»

Οι εκτιμήσεις αυτές έχουν προφανή σημασία. Δεν μπορεί να χαράξει κανείς καμιά πολιτική γραμμή χωρίς εκτίμηση για τον **χαρακτήρα της ασκούμενης πολιτικής** και της κυβέρνησης που την ασκεί. Επιπλέον **δεν είναι αυτονόητες. Υπάρχουν και άλλες πολλές και διαφορετικές εκτιμήσεις για την κυβέρνηση αυτή**, όπως για παράδειγμα ότι αποτελεί μία πρώτη αλλά «ανεπαρκή» ρήξη με το πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού και του κράτους εκτάκτου ανάγκης, ή ότι αποτελεί μια κυβέρνηση «ανακούφισης» ή ότι «δεν άλλαξε και τίποτε».

Για να κρίνει κανείς μια κυβέρνηση και την πολιτική της απαιτείται να έχει ένα σαφές **κριτήριο**. Και το κριτήριο αυτό δεν μπορεί παρά να είναι η στάση απέναντι στην **βασική διαχωριστική γραμμή που χωρίζει την αστική από την εργατική πολιτική**, που σφραγίζει τον ταξικό ανταγωνισμό σε κάθε δοσμένη περίοδο. Σήμερα η διαχωριστική αυτή γραμμή είναι **η προώθηση της «καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης για την υπέρβαση της τρέχουσας καπιταλιστικής κρίσης»**. Η αστική απάντηση για την «υπέρβαση της κρίσης» είναι **συγκεκριμένη**. Στοχεύει στο **βάθεμα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης**, την ανάπτυξη της κερδοφορίας σαν απάντηση στην πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους, χρησιμοποιώντας συγκεκριμένα μέσα που αντιστοιχούν στην σημερινή φάση του καπιταλισμού και της κρίσης του..

Πυρήνας της αστικής πολιτικής για το βάθεμα της εκμετάλλευσης είναι η μαζική ελαστικοποίηση της εργασίας, η τάση για κατάργηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, το σπάσιμο των ορίων ανάμεσα στην εργασία, την ελαστική δουλειά, τη ανεργία. (δεν είναι τυχαίο ότι αυτό ήταν που ανέφερε ο ίδιος ο Μπ. Ομπάμα στην σύντομη συνάντησή του με τον Γ. Βαρουφάκη). Οι μαζικές ιδιωτικοποιήσεις και η απελευθέρωση των «αγορών», το μάθαμε καλά και από την λίστα ΟΟΣΑ. Η μόνιμη λιτότητα. Η προώθηση της καπιταλιστικής διεθνοποίησης και ειδικά στην Ευρώπη- η εμβάθυνση της ΕΕ (τραπεζική ένωση, θεσμοί μόνιμης επιτήρησης κλπ).

Η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τόσο στην **συνολική της κατεύθυνση** όσο και σε **κάθε συγκεκριμένο πεδίο κινείται μέσα στα όρια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Το καταλαβαίνει κανείς αυτό αν** φύγει από τα αγοραία ερωτήματα «καλή η κακή διαπραγμάτευση» και κρίνει από ταξική σκοπιά **την κατεύθυνση** και το **όριο** αυτής της πολιτικής.

Η κυβέρνηση έχει αποδεχτεί το «στρατηγικό πλαίσιο» της ευρωζώνης και της ΕΕ που σημαίνει **όλο το**

πλαίσιο των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που περνάνε μέσα από τους ευρωπαϊκούς «θεσμούς». Τα μέτρα που προωθεί δεν θίγουν σε τίποτα τα βαθύτερα συμφέροντα και την κερδοφορία του κεφαλαίου. Στο επίπεδο των εργασιακών σχέσεων δεν υπάρχει ούτε σαν σκέψη **η κατάργηση της ζούγκλας της ελαστικής εργασίας**, αντίθετα «εξορθολογίζεται και επεκτείνεται. Καμία σκέψη για **αύξηση της φορολογίας του κεφαλαίου**, οι συντελεστές μένουν εκεί που τους άφησε η χυδαία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. **Οι ιδιωτικοποιήσεις θα προωθηθούν** αν και ίσως με διαφορετικό τρόπο και ρυθμό (συμμετοχή του κράτους, ΣΔΙΤ κλπ), με το ΤΑΙΠΕΔ να μένει στην θέση του. Ακόμα και αυτή η αναμικτή αύξηση των κατώτερων μισθών –που αρχικά είχε αποδεχτεί ο ΣΕΒ– παραπέμπεται στ συμφωνία με τους εταίρους εντός-εκτός συνόρων, δηλαδή στις καλές δυνάμεις!

Τα παραπάνω και πολλά άλλα, αποδεικνύουν ότι η πολιτική ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ είναι **πράγματι πολιτική αστικής διαχείρισης, εντός των πλαισίων της ευρωζώνης, της ΕΕ και της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.** Είναι όμως **διαφορετική** από την πολιτική Σαμαρά-Βενιζέλου γιατί επιδιώκει **«άλλο μείγμα»** (ποσοτική χαλάρωση για καπιταλιστική ανάπτυξη), και εξυπηρετεί **άλλο πολιτικό σχέδιο**, δηλαδή έρχεται στην εξουσία σαν εκφραστής ενός **διαφορετικού κοινωνικού-ταξικού μπλοκ δυνάμεων** από αυτό της προηγούμενης κυβέρνησης.

Από την άποψη των **οικονομικών συμφερόντων της αστικής τάξης** επιδιώκει να εκφράσει την ανάγκη για μια «ορισμένη ανακούφιση του ελληνικού καπιταλισμού από το βάρος του χρέους και των ασφυκτικών ευρω-δεσμεύσεων», για την εξασφάλιση «ρευστότητας» και πόρων που θα μπορέσουν να εξασφαλίσουν ένα νέο γύρο καπιταλιστικής ανάπτυξης, με αναβαθμισμένη σχέση με τις ΗΠΑ και μεγαλύτερη σχετική οικονομική και γεωπολιτική αυτοτέλεια (ανοίγματα σε Ρωσία-Κίνα κλπ) **μέσα στο δυτικό πλαίσιο** της ΕΕ και του ΝΑΤΟ που αποτελεί το απαραίτητο όριο της αστικής στρατηγικής, σε σχέση με την προηγούμενη κυβέρνηση που ήταν αποκλειστικά προσανατολισμένη στις περιοριστικές πολιτικές και το γερμανικό κέντρο..

Από πολιτική άποψη οι δυνάμεις της αστικής τάξης που στηρίζουν ή ανέχονται τον ΣΥΡΙΖΑ και η πολιτική της κυβέρνησης αντικειμενικά έχουν σαν στόχο «την ενσωμάτωση της λαϊκής δυσαρέσκειας και ριζοσπαστισμού», την ανανέωση του πολιτικού συστήματος και την οικοδόμηση ενός νέου δικομματισμού, που θα προσδώσει στο πολιτικό σύστημα την αναγκαία ευστάθεια και ευελιξία. Για να γίνει αυτό πρέπει η κυβέρνηση να προωθήσει την «ανακοπή ορισμένων αντιλαϊκών μέτρων», να εξαγγείλει «μέτρα άμβλυνσης ορισμένων ακραίων πλευρών της εξαθλίωσης», να ικανοποιήσει ορισμένα αιτήματα του κινήματος αφομοιώνοντάς τα στο δικό της πολιτικό-ιδεολογικό πλαίσιο, σε διαφοροποίηση από την κυβέρνηση Σαμαρά Βενιζέλου που «υποσχόταν» μόνο την κλιμάκωση της επίθεσης. .

Από ιδεολογική άποψη η κυβέρνηση χαρακτηρίζεται από τον ακραίο «ευρωπαϊσμό» (ο απόλυτος εξωραϊσμός της ΕΕ, «να σώσουμε την ΕΕ» κλπ), την πρόταξη της (καπιταλιστικής) ανάπτυξης («δεν θα πάρουμε άλλα «υφesiaκά μέτρα»») και την ταξική συνεργασία, το περιβόητο win win του κ Τσίπρα στην σχέση κεφαλαίου-εργασίας, αλλά και στην σχέση με τους δανειστές, σε διάκριση από την προηγούμενη κυβέρνηση που πρόβαλλε το πιο βίαιο, επιθετικό, νεοφιλελεύθερο δόγμα, ότι όλα περνάνε από την επιχειρηματικότητα, που για να «ανθίσει» πρέπει να συντριβεί ο «εχθρός λαός.». **Και στις δυο μορφές της κυρίαρχης ιδεολογίας, είτε στην επιθετική νεοφιλελεύθερη αστική, είτε στην μικροαστική / αστικά ηγεμονευόμενη ρεφορμιστική το κοινό έδαφος είναι αυτό της καπιταλιστικής ανάπτυξης, του ευρωπαϊσμού, της άρνησης των ταξικών αντιθέσεων.** Η προβολή αυτών των ιδεολογικών θέσεων από ένα «κόμμα της αριστεράς» από κυβερνητικές μάλιστα θέσεις, **εμβαθύνει και στερεώνει στρατηγικά τον ευρωπαϊκό και καπιταλιστικό μονόδρομο**, εμπλουτίζει την αστική επιχειρηματολογία με νέα επιχειρήματα («υπάρχει χώρος διαπραγματεύσεως) **και απειλεί με πολιτική ήττα το εργατικό κίνημα και ιστορική ιδεολογική κατάρρευση και εκφυλισμό κάθε έννοια αριστεράς!!**

Για το κίνημα και την αριστερά, σήμερα, είναι πρωτόγνωρη η κατάσταση αυτή. Ωστόσο υπάρχει σχετική

ιστορική εμπειρία πρόσφατη και παλιότερη, στον τόπο μας και διεθνώς. Η αστική **πολιτική** έχει πάντα **περισσότερες από μία μορφές προώθησης της αστικής στρατηγικής**, με διαφορετικό κοινωνικό-ταξικό, πολιτικό, και ιδεολογικό-αξιακό φορτίο, πράγμα που **επιβάλλεται (και εξηγείται)** από τον πολιτικό ρόλο της πάλης των τάξεων, από τον **ειδικό ταξικό και ιδεολογικό συσχετισμό δυνάμεων** που διαμορφώνεται σε μια δοσμένη περίοδο.

Επιπλέον η αστική τάξη έχει **τον δικό της «πολιτικό ρεαλισμό»**, και **κλιμάκωση στις πολιτικές της στοχεύσεις**. Έτσι στην σημερινή περίοδο, αν μετά από 5 χρόνια καπιταλιστική επίθεση και καταστροφή, αν μετά την εκλογή μιας κυβέρνησης που διακήρυσσε το «τέλος των μνημονίων», **πετύχει να «σταθεροποιήσει» το μνημονικό κεκτημένο και το πολιτικό σύστημα**, αν πετύχει να «ηρεμήσει ο κόσμος» και να αποφύγει ένα μεγάλο κίνημα αποφασισμένο να αντεπιτεθεί και να τα ξηλώσει, ακόμα και αν δεν παρθούν άμεσα νέα μέτρα, τότε θα είναι μια **σοβαρή «ενδιάμεση» επιτυχία** από την πλευρά της, που θα προετοιμάζει το έδαφος για την νέα φάση της επίθεσης. **Εξαρτάται λοιπόν εμείς που βάζουμε τον πήχη!!**

Σε μια άλλη περίοδο, το ΠΑΣΟΚ την περίοδο 74-81 κινούνταν **μέσα στα όρια της αστικής στρατηγικής του «αστικού εκσυγχρονισμού»**, αλλά ήταν **πολύ διαφορετικό** από ότι η αυταρχική, διακυβέρνηση αστικού εκσυγχρονισμού Καραμανλή. Η **έκταση και η μορφή** αυτών των διαφορών, το γεγονός ότι η «αστική εναλλακτική λύση» πήρε στη Ελλάδα της μεταπολίτευσης την μορφή της «ριζοσπαστικής σοσιαλδημοκρατίας» έχει να κάνει με την διαφορετική περίοδο του καπιταλισμού, αλλά και με τα «υποκειμενικά» χαρακτηριστικά της ταξικής πάλης στην ελληνική κοινωνία εκείνη την περίοδο, τον ρόλο της εξέγερσης του πολυτεχνείου κι του μεταπολιτευτικού ριζοσπαστισμού, τον ρόλο της αριστεράς. Το ΠΑΣΟΚ πέρασε μια πρώτη φάση με μέτρα πολύ περισσότερο από μέτρα ανακούφισης, μέτρα ουσιαστικής βελτίωσης της ζωής της εργατικής τάξης και του λαού, κέρδισε την πολιτική στήριξή του, **αφομοίωσε το ρεύμα της μεταπολίτευσης** για να μπορεί να προχωρήσει σχετικά γρήγορα στην φάση του εκσυγχρονισμού. Και πάλι αυτό το «αστικό-λαϊκό» ΠΑΣΟΚ, το αφομοιωμένο πλέον στο κράτος, με μια καθαρά αστική ηγεσία, που «στρατηγικά» έκανε την βρώμικη δουλειά της σταθεροποίησης του συστήματος της, η αστική τάξη έπρεπε να το **συντρίψει, να διαλύσει τις πολιτικές εκπροσωπήσεις που ενσωμάτωνε, για να καταφέρει 10 χρόνια μετά το 1981!!**, να προχωρήσει στην νεοφιλελεύθερη επέλαση του Μητσοτάκη, στέλνοντας τον ηγέτη του στο Ειδικό Δικαστήριο.

Όλες αυτές οι συγκλονιστικές εξελίξεις λοιπόν έγιναν γιατί ο **«ειδικός συσχετισμός δυνάμεων» που είχε διαμορφωθεί την περίοδο του μεταπολιτευτικού κοινωνικού συμβολαίου και στρεβλά εκφραζόταν ακόμα και μέσω του ΠΑΣΟΚ, του ρόλου τω συνδικαλιστών του κλπ ήταν ανεπαρκής για να περάσουν στην νέα φάση της επίθεσης, δηλαδή της κατάργησης κάθε κοινωνικού συμβολαίου, και κάθε δικαιώματος, στην καρδιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού**. Το ξεδίπλωμα αυτής της συγκεκριμένης επίθεσης **απαιτούσε την οριστική μετάλλαξη του ΠΑΣΟΚ, την αφομοίωση κι διάλυση της αριστεράς, την συντριβή του κινήματος**. Σε αυτή την επίθεση η αριστερά στάθηκε αρωγός (και θα είμαστε πάντα πολύ περήφανοι που είτε σαν νεαροί κνίτες, είτε σα αγωνιζόμενοι μαθητές, φοιτητές και εργάτες της ΕΑΣ, είπαμε όχι στην «συγκυβέρνηση» και δείξαμε στην νεοφιλελεύθερη βία του Μητσοτάκη ότι –ακόμα και αν ελέγχουν τις ηγεσίες της αριστεράς, βαθιά μέσα στην ελληνική κοινωνία υπάρχουν και ζουν πάντα τα αγωνιστικά αποθέματα της αντίστασης. Ας το έχουν κατά νου όσοι πιστεύουν ότι ελέγχοντας την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, θα καθαρίσουν και με το κίνημα).

Ας έχουμε λοιπόν **καθαρή εκτίμηση για τον χαρακτήρα και την κατεύθυνση της κυβέρνησης** κατανοώντας παράλληλα ότι δεν μπορείς να «βιάσεις» τις εξελίξεις, ότι δεν είναι μονόπρακτο και ότι χρειάζεται αντικειμενικός και ψύχραιμος υπολογισμός της συνείδησης και του συσχετισμού για να είμαστε αποτελεσματικοί στην πολιτική μας.

Η ιστορία φυσικά δεν επαναλαμβάνεται. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ΠΑΣΟΚ. **Η ιδιομορφία της σημερινής**

περιόδου έγκειται στο ότι: α) Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα που **προέρχεται από την αριστερά**, β) ότι η μετεξέλιξή του σε κόμμα της αστικής τάξης, σε «κόμμα του κράτους» **δεν έχει ολοκληρωθεί** αν και στην «πορεία διακυβέρνησης του αστικού κράτους είναι ανοικτή η πορεία μετάλλαξής του σε αστικό κόμμα (μέσα από εσωτερικές ρήξεις, διασπάσεις, ενσωματώσεις κ.λπ.). γ) ο ίδιος ο καπιταλισμός δεν μπορεί να δώσει ένα «κοινωνικό συμβόλαιο», λόγω της φύσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού καθώς και της κρίσης του και δ) ότι η περιοχή μας βρίσκεται σε κατάσταση «έκτακτης ανάγκης» λόγω της εξάπλωσης των πολέμων, έτσι που ανεβαίνει η σημασία των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και η σχετική- έστω- διαφοροποίηση από την πολιτική των ιμπεριαλιστικών κέντρων, όσο και αν «στρατηγικά» κινείται μέσα στο δυτικό πλαίσιο δεν γίνεται «ανεκτή» .

Πάνω από όλα, παρά την υποχώρησή του, δεν έχει συντριβεί το κίνημα που διαμορφώθηκε τα πέντε πέτρινα χρόνια του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Ο «ειδικός συσχετισμός δυνάμεων» που διαμορφώθηκε την περίοδο αυτή και έφτασε να μας «δώσει» μια κυβέρνηση σαν την σημερινή, δεν επαρκεί για να περάσει η αστική τάξη στη νέα φάση της επίθεσης για την σταθεροποίηση και ανασυγκρότηση του συστήματος, ούτε από την άλλη παρέχει τα καύσιμα για να οργανωθεί η εργατική και λαϊκή αντεπίθεση. Η αντίφαση αυτή εμπεριέχει τη δυνατότητα για σοβαρές συγκρούσεις.

Τα παραπάνω οδηγούν στο συμπέρασμα ότι **η σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος δεν είναι δεδομένη** (σε συνδυασμό και με την **κρίση στην ΝΔ**). **Οι αντιφάσεις είναι ενεργές.** «Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ παραμένει ασταθής» και στην «εργατική και αριστερή βάση του ΣΥΡΙΖΑ θα εμφανιστούν αντιδράσεις στη γραμμή δεξιάς προσαρμογής.»

Ας μην ξεχνάμε ότι η **πολιτική διαπάλη** δεν εξελίσσεται άμεσα και γραμμικά με βάση «το οικονομικό υπόβαθρο», ή τις στρατηγικές στοχεύσεις των τάξεων και των κομμάτων, αλλά με βάση την **«ειδική συμπίκνωση των αντιθέσεων»**, δηλαδή την **δυναμική που παίρνουν οι πολιτικές και ταξικές αντιθέσεις σε μια δοσμένη στιγμή**. Μπορεί κανείς να δει μεγάλης κλίμακας εξελίξεις να **πυροδοτούνται** από αντιθέσεις φαινομενικά δευτερότερες, αν στην **δεδομένη στιγμή**, μπορεί να **λειτουργήσουν αποσταθεροποιητικά για το σύστημα**. Ακόμα και η διαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές, αν και διεξάγεται στο δικό τους γήπεδο, αν και είναι οριοθετημένη και εξ'αρχής υπονομευμένη, δεν είναι **ψεύτικη. Δεν είναι παιγνίδι. Το διακύβευμα είναι πραγματικό** και έχει να κάνει με την **εκπροσώπηση του κοινωνικού ταξικού μπλοκ που έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση**.

Οι λαϊκές προσδοκίες, που παραμένουν ζωντανές, το γεγονός ότι το πολιτικό σύστημα δεν έχει σταθεροποιηθεί, δίνουν την δυνατότητα, **αν παρέμβει ανατρεπτικά το κίνημα και η αριστερά με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και αυτοτελές σχέδιο να οξυνθούν οι αντιφάσεις στο ΣΥΡΙΖΑ** (η «δευτερεύουσα αντίφαση των συμφερόντων της μικροαστικής-εργατικής του βάσης με τα συμφέροντα που υπηρετεί η κυρίαρχη αστική πολιτική και η αντίφαση αυτής της πολιτικής με τις ιστορικές καταβολές του ΣΥΡΙΖΑ και το πρόγραμμα και την ιδεολογία του που διατηρούν τη σοσιαλιστική επαγγελία», όπως λέει η πολιτική απόφαση του Σώματος), να «αποσταθεροποιηθεί» η πορεία προς ένα νέο μνημόνιο, να επιβληθούν κατακτήσεις, να αλλάξει ο συσχετισμός και να οργανωθεί από καλύτερες θέσεις η εργατική λαϊκή αντεπίθεση για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της αντεργατικής επιδρομής..

Η ανάγκη βαθιάς κατανόησης του χαρακτήρα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ δεν γίνεται για να έχουμε μια «στάση ανοχής» απέναντί της, αλλά αποτελεί **προϋπόθεση** για την κατανόηση της ανάγκης μιας **βαθιάς τομής στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και την αριστερά**. Η νέα διακυβέρνηση **δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με τα καύσιμα που έχουμε** ως τώρα. Αυτό δείχνει όλη η ιστορική εμπειρία από περιόδους που ρεφορμιστικά κόμματα βρέθηκαν να διαχειρίζονται τον καπιταλισμό.

Πράγματι όταν η κυβέρνηση ακολουθεί μια πολιτική «μη χειροτέρευσης», έστω προσωρινά, το «βάρος

πρέπει να πέσει σε αυτό που **«πρέπει να γίνει»**, σχετικά με αυτό που **«δεν πρέπει να περάσει»**. Χρειάζεται να προτάξουμε την **επιθετική πλευρά της πάλης** σε σχέση με την αμυντική, που πάντα θα υπάρχει. Να μπου στην πρώτη γραμμή οι στόχοι και τα αιτήματα που **καταφέρνουν πλήγμα στην αντιδραστική αναδιάρθρωση, δηλαδή στο βαθύτερο πυρήνα της αστικής στρατηγικής, που πρέπει να έρθει στην πρώτη γραμμή της πάλης»** Να απαντάμε βαθύτερα, ουσιαστικότερα το αν «μπορούμε να πάμε αλλιώς», «πώς μπορεί να γίνει αυτό» και «ποιος θα το κάνει». Να είμαστε οι πιο αποφασιστικοί πολέμιοι του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και των πολιτικών τους εκπροσώπων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΠΟΤΑΜΙ με πλήρη διαχωρισμό από την πολιτική τους. Η επεξεργασία και **προβολή ενός συνολικού και συγκροτημένου αντικαπιταλιστικού σχεδίου ανατροπής με επαναστατική πνοή** αποκτά πιο άμεση και επείγουσα πολιτική σημασία από ποτέ.

Δεν αντιμετωπίζει κανείς την αστικορεφορμιστική πολιτική «διαχείρισης εντός του πλαισίου» από ένα ρεφορμιστικό κόμμα με αφορισμούς για το πόσο «δεξιό» και πόσο «αστικό» κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά μόνο στο βαθμό που υπάρχει σαφής εκτίμηση για τον ταξικό χαρακτήρα και την κατεύθυνση της πολιτικής της κυβέρνησης, αυτοτελής παρέμβαση στο κίνημα ώστε να αναδεικνύονται οι στόχοι πάλης που εκπροσωπούν τα λαϊκά συμφέροντα και έρχονται σε ρήξη με τους στόχους της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, που το κίνημα κατακτά την ικανότητα να υπερβαίνει έμπρακτα, τον ορίζοντα των εξαιρετικά περιορισμένων αλλαγών που προωθεί η κυβέρνηση, παίρνοντας σε αυτή την μαχητική γραμμή της αριστερής εργατικής και λαϊκής αντιπολίτευσης τον ριζοσπαστικό κόσμο της βάσης του.

Στην πάλη για την αντεπίθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, έχουμε υποχρέωση να απευθυνόμαστε και να παλεύουμε για την ενότητα των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς, τόσο της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ εξακολουθεί την άγονη πολιτική της προηγούμενης περιόδου. Η διαφοροποίηση από την κυβερνητική πολιτική είναι **αναγκαία**, αλλά **σε καμία περίπτωση ικανή** για να οδηγήσει σε έναν νέο συσχετισμό δύναμης, το να πάνε τα «πράγματα αλλιώς». Η σταθερή άρνηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, οδηγεί σε υποταγή στη πίεση της αστικής τάξης πάνω σε κρίσιμα ζητήματα.

Όταν ο Δ. Κουτσούμπας τοποθετείται στην Βουλή παρουσιάζοντας την πιθανή έξοδο από το ευρώ στις «σημερινές συνθήκες», δηλαδή όχι σε συνθήκες «λαϊκής εξουσίας», σαν καταστροφή τότε αντικειμενικά συμπλέει με την κύρια γραμμή της αστικής τάξης, ενισχύοντας το βασικό της επιχείρημα, ανεξάρτητα από τα αριστερά λόγια που το ντύνει. Όταν συνεχίζει να αρνείται την αγωνιστική ενότητα στην δράση, ιδίως με την αντικαπιταλιστική αριστερά και άλλες μαχόμενες δυνάμεις, μπλοκάροντας ουσιαστικά κάθε απόφαση στο μαζικό κίνημα, τότε ποιον ενισχύει? Η συνεχιζόμενη ταύτιση του «κινήματος» κι του «μετώπου» με τον «ΚΟΜΜΑ», πέρα απ το ότι έχει καταντήσει μια καρικατούρα, απειλεί να προκαλέει πλήρη παράλυση στο κίνημα, ιδιαίτερα καθώς δυνάμεις του ΜΕΤΑ, περνάνε σε μια φάση αναμονής, ανοχής και στήριξης της κυβερνητικής γραμμής. Τι θα γίνει λοιπόν το κίνημα και τους αγώνες? Ποιος παίρνει την ευθύνη για ια καθήλωση του κινήματος **που θα ενισχύσει την αστική τάξη και την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ**, που θέλει άδειους του δρόμους για να κάνει **χωρίς πίεση από αριστερά** τους συμβιβασμούς του με ο κεφάλαιο κι τους δανειστές? (και εδώ φαίνεται και η λάθος στάση του ΚΚΕ στις κινητοποιήσεις του Φλεβάρη που έλεγε ότι ενισχύουν τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν τον ενίσχυαν θα τις συνέχιζε).

Η πορεία της κυβέρνησης προς τον συμβιβασμό και την υποταγή; θα προκαλέσει συγκρούσεις χωρίς καθόλου να είναι δεδομένο ότι θα υπάρξουν μαζικές διαφοροποιήσεις από τον ΣΥΡΙΖΑ. Το **αν θα υπάρξουν ή όχι** και το **προς τα πού θα στραφούν** εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το αν η αντικαπιταλιστική αριστερά πρωτοστατήσει στους αγώνες, αν οικοδομήσει **όρους εργατικής λαϊκής αντεπίθεσης**, αν **επεξεργαστεί, προβάλλει, και κάνει υπόθεση των εργαζόμενων του αντικαπιταλιστικό δρόμο στην ελληνική κοινωνία** με επαναστατική προοπτική και τέλος το αν έχει την λογική και την **ικανότητα να «επικοινωνεί»** με τις διαφοροποιήσεις που αναπόφευκτα θα υπάρξουν και να επιδρά ώστε να στρέφονται αριστερά αντικαπιταλιστικά.

Για να είναι αποτελεσματική αυτή η λογική, για να μπορούμε να παίρνουμε πειστικές πολιτικές πρωτοβουλίες συσπείρωσης και κόσμου που διαφοροποιείται –έστω σε επιμέρους σημεία- από την κυβερνητική γραμμή, για να προσανατολίζεται όλη αυτή η κίνηση **στη συγκρότηση της αντιπολίτευσης έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ**, απαιτείται **πλήρης διαχωρισμός** πολιτικός και οργανωτικός, από εκείνες τις πολιτικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης ή τμημάτων της, που έχουν στόχο να εξωραίσουν την κυβερνητική τακτική, να θολώσουν τα νερά, να δώσουν την αίσθηση μιας **πολυσυλλεκτικότητας συμπληρωτικής στην κύρια κυβερνητική κατεύθυνση** και τελικά να **«πισωγυρίσουν» τις τάσεις διαφοροποίησης «μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ»** και το κυβερνητικό κέντρο, εντός του πλαισίου της κυρίαρχης πολιτικής. Και **τέτοια είναι η πρωτοβουλία της προέδρου της Βουλής** για την περιβόητη «επιτροπή αλήθειας για το χρέος». Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει ξεκαθαρίσει έγκαιρα πως η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν συμμετέχει σε αυτή ή ανάλογες πρωτοβουλίες.

Σήμερα το πιο κρίσιμο ζήτημα είναι η συγκρότηση σε όλα τα επίπεδα, του «κινήματος», του «μετώπου» και του «κόμματος|» μιας νέας πρωτοπορίας που θα έχει καθαρή ματιά στις εξελίξεις. Που θα συμφωνεί με την ανάγκη της «πάλης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησης του, μέσα από την οποία επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του». Θα έχει **σαφή στάση απέναντι στην κυβέρνηση**. Ικανότητα να μπει μπροστά –**να κατακτήσει τη ηγεσία**– σε ένα νέο γύρο αγώνων. Που θα κατακτά την δυνατότητα να **παρεμβαίνει ολοκληρωμένα πολιτικά** διευκολύνοντας, ενισχύοντας κι βαθαίνοντας τις τάσεις διαφοροποίησης που θα αναπτύσσονται.

Για αυτό μας χρειάζεται **τομή στο κίνημα** (σε στόχους, μορφές συγκρότησης, οικοδόμηση στα πιο χτυπημένα τμήματα της τάξης κλπ). **Συγκρότηση της ταξικής κίνησης και της περυγας.** Για αυτό μας χρειάζεται **τομή στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και ολόπλευρη **ανάπτυξη όλων των διαδικασιών της πορείας προς τον πόλο** (της πολιτικής συνεργασίας συμπεριλαμβανομένης), έχοντας στο μυαλό μας ότι **πολύ περισσότερος κόσμος θα αναζητά «αντικαπιταλιστικές απαντήσεις»**. Για αυτό πρέπει να πάρουμε επειγόντως τις πρωτοβουλίες που έχουμε αποφασίσει για την **ανάπτυξη του NAP και τον κομμουνιστικό φορέα της εποχής μας**, έχοντας στο μυαλό μας ότι χωρίς στρατηγικά συγκροτημένο φορέα δύσκολα μπορεί κανείς να αντέξει και να αντιμετωπίσει με επιτυχία τις νέες συνθήκες.

* συντομευμένη μορφή του κειμένου δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ της 26.04